

[Aksel Larsen.]

som vovede at besudle de faldnes Minde ved deres smagløse Forestillinger i København og Aarhus. Det er disse Folk, som daglig kræver sig Magten her i Landet overladt. Det er disse Folk, som har forfattet og udgivet Pjecen om „Den fulde Sandhed“.

Jeg er ikke i Stand til konkret at afgøre, om denne Pjece indeholder den fulde Sandhed om Begivenhederne den 9. April, deres Forspil og Aarsager. Jeg har ikke som Hr. Preben Wenck og ligesindede haft Lejlighed til at blive bekendt med i hvert Fald visse fortrolige Regeringsindberetninger eller at faa Kendskab til deres Indhold gennem højere Embedsmænds og Generalers Indiskretioner. Men selv paa Trods af disse Indiskretioner, paa Trods af den ufattelige Uforsigtighed, Regeringen har udstivet ved at lade Folk af ganske aabenbart samme mentale Kaliber som Hr. Preben Wenck sidde i højere ansvarlige Stillinger i Statsstyrelsen og i Hæren, saa er Hr. Wencks Dokumentation meget, meget tynd.

Hans Pjece bestaar i alt væsentligt i en Række Paastande og Formodninger, som han udgiver for Kendsgerninger, hvorpaa han frejdigt med spærret Skrift oplyser Læserne om, at, som de ser, har han altsaa nu dokumenteret Hans Pjece oplyser praktisk talt intet om de faktiske Begivenheder den 9. April og deres Forspil, men den giver os „den fulde Sandhed“ om Hr. Preben Wenck selv, om hans Partifører, det ærede Medlem Hr. Frits Clausen og om hele deres Organisation, deres Ønsker, deres Haab og Hensigter. Derfor er Pjecen trods alt værdifuld, og den vil netop af denne Grund blive vurderet lige saa godt og usvigeligt rigtigt, som det danske Folk vurderede „Mindeappellen“ den 17. November.

Hvori bestaar Pjecens reelle Indhold? Det kan sammenfattes i fire Punkter. For det første angriber man paa det voldsomste Regering og Rigsdag, fordi Danmark ikke var en til Tænderne rustet Militærstat, og man tilslutter sig udtrykkeligt Husarobersten, Kammerherre Giersing, der i sit berygtede aabne Brev, der blev aftrykt i stort Udstyr i „Berlingske Tidende“ og „Nationaltidende“ den 11. Januar, skrev — jeg beder om Formandens Tilladelse til at citere ordret —:

„Ved en forudseende Politik kunde Danmark nu have haft en Grænse spækket med Antitankkanoner, haft et solidt Luftværn og en passende Hær og Flaade til Afværgning af ethvert Angreb, det være sig fra Syd, Nord, Øst eller Vest.“

I Tilslutning til denne Tankegang anklager Pjecen meget kraftigt Regeringen, fordi den ikke mobiliserede den 8. April, altsaa fordi der ikke blev foretaget Foranstaltninger, som i en i øvrigt haabløs, kortvarig Kamp maatte have kostet ikke 13, men i Tusindvis danske Soldater Liv og Førlighed.

For det andet anklager man lige saa kraftigt Regeringen, fordi der blev ydet militær Modstand i Sønderjylland, og titulerer i den Anledning Regeringen „Mordere“.

For det tredje mener man, at det havde været den helt rigtige Politik, om Regeringen den 5. eller senest den 6. April havde truffet, som det hedder ordret i Pjecen, en dansk-tysk Aftale om et midlertidigt defensivt Forsvarsforbund. Reelt betyder dette, at Pjecens Forfatter og Udgivere ønsker, at Danmark den 5. April var gaaet ind som direkte Krigsdeltager i Krigen mellem Tyskland og England.

For det fjerde erklærer man højtideligt, at Danmark for længst har brudt Forudsætningen for den Overenskomst mellem os og Tyskland, som blev det faktiske Resultat af den 9. April, og at Tyskland derfor har fuld Ret til at gøre Danmark til et Protektorat. Det er de „danske nationale Mænd“ — i Gaaseøjne — Hr. Preben Wenck og det ærede Medlem Hr. Frits Clausen, som offentlig udsteder Attest for, at Tyskland bør berøve Danmark dets Selvstændighed og gøre det til et Protektorat. Det kan ikke opfattes anderledes end som en Bøn fra de Herrers Side til Tysklands Regering om at gøre netop dette. Der er jo ingen Udsigt til, at Tysklands Regering skulde opfylde de Herrers Ønske. Tyskland behøver ikke „gode danske Mænd“ til at kontrollere, om den danske Regering forholder sig loyalt over for sin Erklæring af 9. April, og Tyskland har selvfølgelig ikke i Sinds at fravige sin Erklæring den 9. April, hvori det bl. a. blev sagt, at „det danske Folks Frihed agtes, og at dette Lands fremtidige Uafhængighed fuldt ud sikres“. Ydermere har den tyske Regering ogsaa senere erklæret, at den ikke agter at blande sig i Danmarks indre Forhold eller Styreformer.

Men „den fulde Sandhed“ om Frits Clausen-Folkenes Ønsker og Hensigter, som afsløres i Pjecen, er altsaa, at de nu tror, at Tyskland skal gøre Danmark til et Protektorat. Det er forstaaeligt, naar man bemærkede deres personlige Begejstring den 9. April over de Begivenheder, som alle ærlige Danske maatte se paa med Sorg, men bøje sig for som en Nødvendighed. I Dagene efter den 9. April gik alle de store og smaa